

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12752/2023
25.10.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Стеван Лазић, адвокат из ..., против тужених ЈКП Јавна расвета, услуге и одржавање Шид и Општине Шид, које заступа Општински јавни правобранилац Милан Филиповић, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 1252/2022 од 22.02.2023. године, у седници већа одржаној дана 25.10.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 1252/2022 од 22.02.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 1252/2022 од 22.02.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шиду П 194/20219 од 05.04.2022. године, делимично је усвојен тужбени захтев и тужени обавезани да тужиљи солидарно на име накнаде нематеријалне штете исплате 40.000,00 динара за претрпљене физичке болове и 35.000,00 динара за претрпљени страх, са законском затезном каматом почев од 05.04.2022. године као дана пресуђења до исплате. Преко наведених износа, тужбени захтев за исплату износа од 40.000,00 динара за претрпљене физичке болове и износа од 35.000,00 динара за претрпљени страх, те 82.000,00 динара на име накнаде материјалне штете, са припадајућом законском затезном каматом је одбијен као неоснован. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Гж 1252/2022 од 22.02.2023. године жалба тужиље је одбијена као неоснована, а жалба туженог усвојена и првостепена пресуда преиначена, тако што је тужбени захтев у целисти одбијен као неоснован. Тужиља је обавезана да туженом надокнади парничне трошкове у износу од

106.500,00 динара, у року од 8 дана. Одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је благовремено изјавила ревизију, са предлогом да се уједначи судска пракса по питању одговорности тужених, локалне самоуправе и јавног предузећа за одржавање локалних путева за штету, која је последица пропуста обележавања раскрснице саобраћајним знацима који одређују право првенства пролаза.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотри правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Питање одговорности за штету локалне самоуправе и јавног предузећа за одржавање локалних путева, као последице изосталног постављања саобраћајног знака којим би се регулисала правила о приоритету проласка кроз раскрсницу на другачији начин од општег правила чињенично је питање, па је као такво условљено доказном активношћу странака у свакој конкретној парници. Чињенично стање на коме је другостепени суд засновао одлуку о непостојању одговорности тужених у конкретном случају није идентично утврђењу које је послужило за доношење правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1867/17 од 28.06.2017. године, па ревидент прилагањем ове пресуде није пружио доказе да постоји различито поступање судова које би оправдавало одлучивање о ревизији као посебној у смислу напред цитиране законске одредбе.

Из изнетих разлога, на основу одредбе члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије по члану 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да су спорови мале вредности они у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој парници поднета је 20.09.2019. године, а вредност предмета спора од 232.000,00 динара је према тада важећем средњем курсу Народне банке Србије за један евро од 117,59 динара представљала динарску противвредност 1.973 евра.

Произилази да је у питању спор мале вредности, а поступак је по правилима поступка у споровима мале вредности и спроведен. Чињеница да је другостепени суд преиначио првостепену пресуду без утицаја је на дозвољеност ревизије, пошто је у

споровима мале вредности искључена могућност изјављивања ревизије, па се не примењују одредбе члана 403. ставови 2. и 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, одлука у ставу другом изреке донета је на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић